

פניני הדרה היומי

לקט פנינים יקרים ונחמדים על סדר הדרה היומי

פסחים לו-מב | פרשת ויחי | גליון מס' 52

דף לו.

ואיבעית אימא: לעולם בחלבא, כדאמר רבינא: כעין תורא שרי, הכא נמי: כעין תורא- ציין ר"י ענגיל בספרו גליוני הש"ס שבשו"ת באר שבע סי' ל"ב מפרש כעין העי"ן בצירי ותורא הוא כמו תוריתא דנהמא דפירושו צורה וה"פ אם עשה סימן כעין צורה כגון אם הוא של בשר שם עליו קצת בשר כו' שרי ע"ש וברוקח סי' שס"ט כ' כעינא דתורא שרי פי' דבר מועט כעינו של שור מותר באכילה אם נילוש בחלב שאוכלו מיד אבל הרבה אסור עכ"ל.

דף לז.

ת"ר יוצאין וכו' ובסריקין המצויין וכו'- הנה הרמ"א (סימן שמ סעיף ג') כתב: "אסור לשבור עוגה שכתב עליה כמין אותיות, אף על פי שאינו מכויין רק לאכילה, דהוי מוחק".

והקשה הדגול מרבבה שם דבגמ' כאן מובא, שבפסח אסור לעשות סריקין המצויירין [מצות בעלי צורות שונות], מחשש שמא ישהה בעשייתו, ויבואו לידי חימוץ. מבואר בזה, שאם לא היה חשש חימוץ היה מותר לעשות סריקין המצויירין. ואם כדברי הרמ"א שאסור לשבר עוגה שכתב עליה כמין אותיות, אם כן כיצד מותר לאכול ביום טוב סריקין המצויירין, והרי באכילתו הוא מוחק את צורת המצה?

ויש ליישב דהמג"א בסי' ש"מ שם מביא מהר"ש הלוי: "דווקא כשכותבים על העוגה אותיות מדבר אחר אז נאסר, אבל כשהכתיבה היא מהעוגה עצמה שרי, ולכן אוכלים העוגות שיש עליהם ציורים, משום שהציורים על העוגות הם בדרך כלל בצורה כזו של דפוס או בידיים מעצם העוגה, ולא כמו אותיות שכותבים על העוגות שהאותיות הם מדבר

אחר ובזה יש איסור של מוחק". והחזו"א (או"ח סי' ס"א ס"ק א') כתב להוכיח מהגמ' דכאן לשיטת הר"ש הלוי ע"ש היטב, וא"ש. וע"ע בשו"ת יבי"א (חלק ד - אורח חיים סימן לח) מש"כ בזה.

עשאן בחמה פטורים מן החלה מפני שאינו לחם- בספר מחזה אברהם (סימן קה) כתב להתיר לאפות מצה בתנור חשמלי, אף שאין שם שלהבת וגחלים, וכך כתב הגהות מהרש"ם (או"ח תסא ב). וכתב בשערים המצוינים בהלכה פסחים דף לז ע"ב שלא דומה למצה שנאפתה בחמה שאינו דרך בישול ואפיה, וכמו שכתוב בפסחים 'עשאן בחמה פטורים מן החלה מפני שאינו לחם'. אמנם כתוב בתרגום יונתן (על הכתוב בפרשת בא י"ב לט) ויאפו את הבצק, ומתאפי להון מחומתא דשמשא, אולם זה אינו דהתם מיירי שאפו למחרת הפסח, אבל המצות שאפו בליל פסח נאפו בתנור.

ומסיים בשערים המצויינים בהלכה דלכתחילה עדיף לאפות ע"י שלהבת וגחלים, דאיתא במסכת הוריות (דף יג ע"א) פת פחמין דהיינו פת האפוי ע"י גחלים, טוב לזכרון והרי כתוב בתורה למען תזכור, ובמהר"ם שיק על המצוות מצוה י' הביא מהחת"ס שיש ליקח למצה קמח חיטים ולא שעורים, מפני שקשים לשכחה ובמצה כתיב למען לזכור, עכ"ד. וציין זאת בס' חשוקי חמד.

דף לח.

אתיא לחם לחם, כתיב הכא לחם עני וכתוב התם והיה באכלכם מלחם הארץ. מה להלן משלכם - אף כאן משלכם- יש לציין את חידושו הגדול של השפת אמת (סוכה דף לה). שכתב דלפי"ד הגמ' צריכין לזיזהר במצה של מצוה שיהי המצה שלו [שהיי לו בו דין ממון] דוקא ולאורח על שלחן הבעה"ב צריך ליתן לו הבעה"ב המצה במתנה ולא סגי מה

כתב החתם סופר (שבת דף קמ:): 'מה שנראה לי שנוולד לן זה מנהג לחדש חידושים יותר מדאי ... אכן ע"י החידושים בכל דף ועמוד עי"ז זוכר הכל ומילתא דתמיה מידבר דבירא, והנסיון מעיד לנו ע"ז ויודע אני בעצמי'.

יתנו איזה סכום (לכה"פ שוה פרוטה) עבור המצות שיאכלו בליל הסדר כדי לזכות בהם בקנין שהוא קנין מן התורה".

עוד נציין שיש לזיהר במש"כ המשנ"ב (סימן תנד ס"ק טו) וז"ל: "ויש עוד פרט אחד מה שמצוי להכשל בו, כגון אם קנה מצה ומשכן לרשותו, אם המוכר גלה דעתו בעת מכירתו שדחוק למעות ואינו יכול למכור בהקפה ועל כן עייל ונפק אחריו אזוזי ומדחהו בלך ושוב ואינו נותן לו, מדינא לא קנה כמבואר בשו"ע (חו"מ סימן קץ סי"ז) וממילא אינו יוצא בהם אח"כ ידי חובה מצה מהתורה", עכ"ל.

ויעוין בנתיה"מ (שם סק"ז) שכתב וז"ל: דכשתובע המעות והלוקח טוען שאין לו יכול המוכר לבטל המקח, ולא בעינן שיהיה עייל ונפיק אזוזי ביומו... אלמא דכשלא נתן מעות לא אמרינן דהוי המעות כחוב עליו רק שהמקח בטל לגמרי כשאינו נותן מעות והמקח כגזל בידו, עכ"ל.

ויעוין בהגדה חיים לראש שכתב: ידקדק הרבה במעות שקונה מצת מצוה שלא יהיה בהם סרך גזל, דאחר כל הרכוש גדול שלקחנו ממצרים בלילה הזאת, והוציאנו מעבדות לחירות, איך יתכן דבבואנו לעשות זכר ליציאת מצרים, דהפה יכול לאכול צד נדנדו מסרך גזל... הא ודאי גדול עונו מנשוא.

דף לח:

ושמרתם את המצות עביד לה שמירה לשם מצה כל שימור שאתה משמרה שלא תחמיץ התכוון לשם מצה של מצוה - הפרי חדש (סי' תנג ס"ק ד) הוכיח מדברי הגמרא אלו דמה דבעי שימור מעכב אפי' בדיעבד, דהרי חזינן כאן בגמרא דשימור לשם זבח ולא לשם מצה גורם שלא יצאו בחלות תודה חובת מצה, הרי דמעכב אפי' בדיעבד.

ובנודע ביהודה (מהדו"ת או"ח סוף סי' עט) כתב דאין מזה ראייה, דכאן הכונה שלא יעשה השימור לשם דבר אחר וכדמשמע מלשון רש"י, דבעושה השימור לשם דבר אחר גרע יותר מסתם.

וכתב עוד דלדעתו יש להוכיח מדברי הגמרא דכל השימור דבעי כאן לשם מצה הוא רק מדרבנן אבל עיקר קרא הוא ושמרתם את המצות שימור שלא יראה בה סימני חימוץ, משום דקשה לו על מה דקאמרה הגמרא יצתה זו שאינה משתמרת לשם מצה אלא לשום זבח, אטו בשביל ששמרה גם לשם זבח אינו משמרה לשם מצה של פסח, וזה כקושית הגמרא לעיל (לו ע"א) מידי בלבד כתיב, ולכן נראה לדעתו דעיקר קרא הוא שימור שלא יהי' בה סימני חימוץ, ועל זה קשה שימור למה לי הא

שהרשהו לאכול דצריך להיות שלו ממש [שיוכל למכרו ולהקדישו דמתנה שא"י להקדישה לא שמה מתנה כדאי' בנדרים (מ"ח) ע"ש] והעולם אין נזהרין בזה [אכן אפשר דהעולם סומכין ע"ד הרא"ש שהתיר לקדש בטבעת שאולה דאדעתא דהכא יהיב ל"י שיוכל לצאת בו]. וכעין זה כתב באמרי בינה (דיני פסח סימן כג) וז"ל: "יש להעיר דמעשים בכל יום שבאים אורחים לאכול על שלחן בעה"ב, ויוצאין במצה שנותן להם בעל הבית, וצריך שיכוין לזכות בו, דבמה שמזמינו ונותן לפניו לאכול אינו שלו עדיין". וסיים שם דזכות שנותן לו בעל הבית לאכול סגי, וגם כיון שבא לתוך פיו קונה ממילא, וכיון שאוכל בלי שום מוחה ובדעת בעל הבית, אף דלא נתכוין לקנות ממש מ"מ יוצא בו ידי חובת מצה. ובקונטרס גרגרים בראש אמיר (סימן ו) הביא מר' אליהו דושניצר שהזהיר על כך שכל אחד יכוין לזכות במצה ויין של אביו, דבמצה בעינן שלו, ואף דיש לו רשות, עדיין אין כאן קנין.

ובשו"ת מהרי"ט (סימן קנ) מסתפק באורחין המסובין אצל בעה"ב, אם זוכין במתנותיהם משיגביהם, או עד שיתנום לתוך פיהם, והנפקא מינה אם בעל הבית קידש את האשה בזה לאחר שנתנו לפניהם, או אם אחר לקחה מלפני האורחים אם האורח יכול לאוסרה עליו, ומשמע התם דכל מה שמסתפק בזה הוא רק קודם שיבא לפיו, אבל משנתנו לפיהם ודאי זכו.

ובס' מקראי קודש (ח"ב סימן מה) ציין שהגאון מקאליש (אמרי בינה דיני פסח סימן כג) אמר ליישב את המנהג דלא חששו לזה. משום שבנותנו לאורח, אף דלא הוי שלו להקדיש ולתת לאחרים, מ"מ כבר זכה בו לענין זה שיוכל לאכול, ואם נתנו בידו ובא לידי האורח, ודאי זכה עכ"פ ששוב אין ביד בעה"ב להוציא ממנו רק שיאכלנו, ולענין מצה זכות לאכול סגי, כיון דלא כתיב מצתכם להדיא, רק מגז"ש דלחם מחלה, י"ל דכה"ג כשאוכל בלי שום מוחה ובדעת בעה"ב אף בלא נתכוון ממש מ"מ יוצא בו יד"ח מצה.

ועוד נציין שבאמת יש דיעות דאורח על שלחן בעה"ב זכה בחלקו, ולדבריהם מעיקרא לא קשה על מנהג העולם, דבמה שהרשהו לאכול הרי הוא כשלו ממש, ודבר זה אם אורח זוכה בחלקו תלוי באשלי רבבי, עיי' ברמ"א באה"ע סי' כ"ח סעי' י"ז, (ועיי' בשו"ת מנחת יצחק ח"ח סי' מ"ח, ושו"ת בצל החכמה ח"ד סי' קע"ב, ובס' ויגד משה סי' כ"ד או' כ"ו בשם ס' אמרי בינה).

וראה גם בספר פסקי תשובות סימן תנ"ד מה שהביא בזה מספרי אחרונים לכאן ולכאן, ומסיים "ומכל מקום טוב ויפה הוא שאורחים ובנים נשואים

שנכון שלא יניף עליהם ברזל נקבלה, אבל מדברי פיר"ח אין ראיה, דהפירוש בדברי ר"ח הוא דאמיה שמרה עוד בעיקריהם היינו בשורש לא רק כשהיו עמרים כדאמר רבא הפיכו כיפי לשם מצוה, אלא עוד בשורש כשקצרו עשתה לשם מצוה (וראיה מזה שגם הקצירה יהא בשימור לשם מצוה, ע"י לעיל או א'), אבל שצריך לעקור אותם בידיים ולא בכלי אין רמז ע"ש. ע"כ.

מר בריה דרבינא מנקטא ליה אמיה בארבי- פירש"י מלא עריבה או עריבות הרבה. הנצי"ב בתשוב' משיב דבר (ח"ב סע"ז) והובא בשינוי לשון בשדי חמד (ח"ח רל"ד ב) כתב ע"ד אכילת מצה שמורה בשבעה ימי הפסח, שנמצא במעשה רב כי הגר"א היה אומר דמצוה לאכול מצה כל שבעה, ולא נתבאר מאין למד כן רבינו הגר"א ז"ל, והיה נראה מדאיתא בפסחים דמר בריה דרבינא מנקטא ליה אמיה חיטי שמורה בארבי, ואי משום ליל יום טוב ראשון לחוד, למה ליה כמות הממלא ארבי אלא ע"כ דהיה מהדר לאכול כל ימי הפסח מצה שמורה, אלא דיש לדחות דאין מצוה לאכול מצה כל ז', אלא דאם אוכל מצה מצוה שתהיה שמורה.

דף מא.

פסח שבישלו בחמי טבריה- נודע בשער בת רבים ההערה בזה, דהלא אמרו לעיל (ח ב) מפני מה אין חמי טבריא בירושלים וכו', ואם הביאו הפסח לטבריה הרי כבר נפסל ביוצא (ושוב אין זה פסח כשר, ומה שייך איסור בבישלו).

והרבה תירוצים נאמרו בזה, בהגהות מראה כהן כתב: ואמנם לענ"ד י"ל בפשיטות דמשכחת לה בשעת היתר הבמות, דקדשים קלים היו נאכלים אז בכל ערי ישראל וכדתנן בזבחים (קיד ב), והלכך אף דהקרבת הפסח עצמו היה בבמת ציבור בנוב וגדעון, מ"מ אכילת הפסח היה מותר בכל ערי ירושלים והיו יכולים להוליכו אח"כ אפילו לטבריא

ווכע"ז מבואר נמי בדברי האדר"ת בשו"ת מענה אליהו (סימן יח) שכותב: ויעוין בתוספתא סוף פ"ו דפסחים דתניא שם, רבי שמעון אומר הרי שהיו יושבים ואוכלים וראו נחש או עקרב הרי אלו עוקרים את פסחיהם, ואוכלים אותו במקום אחר. שנאמר על הבתים אשר יאכלו אותו בהם. ותמוה כיון שמעולם לא הזיק נחש ועקרב בירושלים (כדא"י במשניות אבות בעשרה ניסים), והפסח אינו נאכל רק בירושלים, א"כ למה נקט דין זה שלא משכחת ליה כלל.

ולכאורה היה נראה הכוונה, שאם עשו כן ועקרו לאכול במקום אחר שאין עליהם איסור, ומשכחת

פשיטא שאם רואה בה סימני חימוץ שהיא אסורה, אלא ודאי דקרא אתי דמה שאתה נזהר משום חימוץ יהיה רק בשביל מצות מצה, ויצתה זו שבלאו הכי אסורה בחימוץ משום זבת, עיין שם.

ובהגהות החלקת יואב לנוב"י כתב דיש ליישב קושית הנוב"י בפשיטות, דהלכה רווחת בידינו דלשמה ושלא לשמה פסול בכל מקום, ומה שנתכוון לזבח מיקרי שלא לשמה לענין מצה.

דף לט.

ואלו ירקות וכו'- יהודי עשיר שניפקד לאחר שנים מרובות בזש"ק בא אל הגאון ר' יצחק זילברשטין שליט"א בשאלה דלהלן: הוא מעוניין לתרום חמישית מנכסיו לטיפול בחולים (המדובר בסכומי כסף גדולים מאוד). האם כדאי לתרום למחלקת פוריות בבית החולים או למחלקת עינים. הרי על שניהם, גם על עיוורים וגם על ערירים, נאמר שהם חשובים כמת.

הרב העביר את השאלה לגיסו הגר"ח קנייבסקי שליט"א שהשיב שמחלקת עינים עדיפה, והסביר את דבריו. הראשונים אומרים שכאשר המשנה בפסחים מונה 3 סוגי מרור הרי שראשון ראשון קודם, ועדיף קודם לאכול את המין הראשון, ואם אין לו שיקח את השני וכו'. כך גם בענייננו, אמר הגר"ח, הגמרא מונה 4 אנשים החשובים כמת עני, מצורע סומא ומי שאין לו בנים. יוצא איפוא שמחלקת עינים המטפלת בעוורים עומדת בדרגת עדיפות אחת לפני מי שאין לו ילדים. ע"כ. (קול ברמה - אלול תשנ"ד ע' 38).

דף מ:

מר בריה דרבינא מנקטא ליה אמיה בארבי- כתב בספר י"ד החיים (אות תשי"ג) ראיתי בהקדמה של תשו' כח שור (שה"י בימי הבעש"ט זצ"ל) שלא הניח לקצור השמירה שלו במגל רק שהיו תולשין השבלים בידיהם בעיקריהן, וגם שמעתי שהיו נוהגין כן חסידים ואנשי מעשה, ומצאתי בר"ח פסחים (דף מ') למה שאיתא בגמ' דמנקטא ליה אימ' בארבי, ופי' שעוקרין אותם בעיקריהן לצורך הפסח, וא"כ יש לזה מקור נאמן ע"כ.

והוסיף בספר מנהג ישראל תורה (או"ח ח"ב סי' תנ"ג אות ד'): וכן הובא בשו"ת זכרון יהודה (סי' קי"ט) בשם רב גדול ששמע שכך היו עושים החסידים הראשונים שהיו משמרים שלא יניף עליהם ברזל, ומביא שם ראיה הנ"ל, אמנם בספר משנת יעקב (סו"ס תע"ג) כתב ע"ז דאם קבלה

דר"ח דינא קמ"ל אי הוה בירושלים מים חמין כחמי טבריה, כי באמת שלמה המלך ע"ה היה יכול לעשות כזאת, וכמ"ש במדרש יודע היה שלמה חוט זה הולך לכוש והיה זורע בו פלפלין, חוט זה הולך להודו והיה זורע בו זגנביל שנאמר ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדיו, וא"כ היה יכול שלמה המלך ע"ה לעשות חמין בירושלים כחמי טבריה, שהיה חופר במקום אחד שחוט שלו נמשך עד חמי טבריה, והיו המים שבאותה חפירה חמין כחמי טבריה ממש, אלא דלא עביד הכי משום עולי רגלים, ואפשר להיות לעתיד כן בירושלים, ולא יחושו לדבר זה דאכשיר דרי, ולא יאמרו כזאת, על כן הדין זה דר"ח בבישול הפסח ניתן להאמר.

דף מב.

דרשה רב מתנה בפפוניא. למחר אייתו כולי עלמא חצבייהו ואתו לגביה, ואמרו ליה: הב לן מיא! אמר להו: אנא במיא דביתו אמרי- הגר"ח קניבסקי שליט"א בספרו ארחות יושר (עמוד נג) כתב: וכתבו בשם הגרי"ס זצ"ל, שחז"ל ספרו לנו מעשה זה להראות עד כמה היתה אמונת חכמים חזקה אצלם, שלא שאלו לו שאלות למה דוקא מים שלך, וגם כל השנים אפו כולם מצות בלי המים שלך וכי לא יצאו ידי מצה. אלא לא שאלו והאמינו בכל מה שהחכם דרש להם, ולהראות שכך צריך להיות.

ובשפת אמת כתב דלכאורה קשה למאי הלכתא הביא הגמ' האי עובדא ונ"ל דבא ללמד דבפני ע"ה צריכין לפרש ולא לומר בלשון סתום שיכולין לטעות [אכן הבי"י (סי' תנ"ה) פי' דבתוך הפסח הי' הדרשא וקמ"ל דהיכא דלא אפשר לשין גם במים שלא לנו דלא מצינו שאסר להם ללוש והתענו מלאכול ע"ש].

הודעה חשובה ודחופה

לאחר שזיכנו ה' להקים את הכולל הייחודי 'בית מדרש גבוה לכהנים' - והוא כולל ערב וכולל יום שישי לכהנים להכנים לעבודת בית מקדשנו שיבונה במהרה בימינו כרצון אדיר חפצו של מרן הח"ח זיע"א שהרבה לעורר ע"כ בספריו ובמכתביו- ואשר נוסד ע"י מאות אנשים אשר נתנו הו"ק של 10 נה לקיומו והחזקתו. [ועדיין זקוקים אנו לעוד הוראות קבע- וניתן לתרום דרך מכשירי נדרים עבור בית מדרש גבוה לכהנים]. כעת שאיפתנו להקים 'כולל יום שלם לכהנים, כל מי שיוכל לסייע בדבר גדול ונשגב זה למען בית ה' אלוקינו הן בעצה והן במזון שכרו רב למאוד- פנו כעת למס' הטל: 0504166339 או במייל k0504166339@gmail.com

ליה שפיר שנרתעו האורחים הבאים מארץ רחוקה לעשות הפסח, ולא ידעו מהנס הזה וברחו ממקומם, אבל לשון הרי אלו עוקרים לא משמע כן.

והיה נראה לפרש כעין הך דפסחים (מא א) דאמר רב חסדא פסח שבשלו בחמי טבריה, דלא משכחת לה כלל רק בימי נוב וגדעון וכיוצא בזה, וכמו שכתבתי במקום אחר בימי עלומי בס"ד, הכי נמי יש לפרש כשהיה אז הפסח והקריבוהו בבמה גדולה שלא בירושלים ואירע כן.

וכ"ק האדמו"ר האמרי אמת מגור כתב בזה: ואמרת ליישב קו' האחרונים על הך דהמבשל הפסח בחמי טבריה, דהא אסור להוציא הפסח לשם, ולהביא המים משם הרי נתקרו. וי"ל כהמצאת הפלאשין (הנקרא היום תרמוס) המחזיקים החום.

ושוב במכתב לבעל הפסקי תשובה שהביא בספרו את דברי האמרי אמת כתב לו: "אשר הבאת לתרץ בחמי טבריי ע"י הפלאשין, והגם דכלי שני אינו מבשל נצרך לומר כי הפלאשין ככלי ראשון הוא. ורחוק הוא". (מכתבי תורה מכתבים ק. קב א)

והגאון הגרי"ז יוסקוביץ (חידושי הגרי"ז יוסקוביץ ח"ג ע' קכג) כתב בזה: ע"פ מה דאיתא במדרשות עתידה ירושלים להיות כא"י וא"י ככל העולם כולו. עפ"ז יש ליישב הקושיה הגדולה שהקשו האחרונים בהא דפסח שבישלו בחמי טבריה, דאיך משכח"ל, דפסח הרי אינו נאכל אלא בירושלים, ואם יצא מתוכה נפסל, וחמי טבריה אינו בירושלים. ולהנ"ל א"ש דלעתיד יהיה כל א"י ירושלים, וא"כ יהיה מותר לאכול קדשים קלים בכל א"י (וכמ"ש במהרש"א בב (עה ב) עיין שם היטב). אך גם בפשיטות יש לומר דהרי קיי"ל מוספין על העיר עד כמה שירצו. וא"כ משכח"ל שיהיו חמי טבריה בירושלים, אם כי יש לעיין אם מותר להוסיף שיהיו חמי טבריה בירושלים, עיין פסחים (ח ב) מפני מה אין חמי טבריה בירושלים אך אין למדין מדברי אגדה וכמו"ש הרשב"א מס' מגילה דף ט' ועיי"ש.

ובספר "בניהו" לרבי יוסף חיים זצוק"ל בחידושים לדף ח שהביא את הקושיא שמעתי מקשים וכו'. ותי' בזה כמה תירוצים: דאפשר שהביא חמי טבריי מטבריי לירושלים ע"י נס וקפיצת הדרך וכדומה, ועוד כתב בזה ועוד נ"ל דאין התחלה לקושיא זו,

גליון זה יוצא לאור ע"י 'שיעור הדף היומי' בביהמ"ד אהל תורה רח' הרב יוסף קארו 4 ביתר.

מידי ערב נמסר שיעור בצורה רהוטה ובהירה בשעה 7.00 בערב- שמעו ותחי נפשכם.

כמו"כ מתקיים שיעור 'למאחרי שבת' בביהמ"ד אהל יששכר רח' המגיד ממעזריטש 144 בשעה 10.35 בערב.

ניתן לשמוע את השיעור בקו השיעורים במס' 02-5941069 חדר 791 ולהקיש 1213

ניתן לקבל גליון זה ע"י בקשה למייל: K0504166339@gmail.com

בכתובת זו ניתן לקבל גם את הגליון היוצא ע"י 'בית מדרש גבוה לכהנים' ללימוד הלכות עבודת ביהמ"ק.

לתרומות עבור 'בית מדרש גבוה לכהנים' פנו לטל 0504166339 או דרך מכשירי נדרים.